

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátě JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: **Salbio data tech s.r.o.**
sídlem Roháčova 145, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. MSK 26781/2016, ve věci
správního deliktu

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. MSK 26781/2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 23. 12. 2015, č. j. SMO/458248/15/DSČ/Mich, o správním deliktu, podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 261/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, neboť se nepokusil oznámenému řidiči doručit výzvu k podání vysvětlení, jelikož zjistil, že oznámený řidič nemá v České republice povolení žádný druh pobytu a tuto skutečnost si vyhodnotil tak, že oznámeného řidiče nemusí vůbec kontaktovat. Povinností správního orgánu bylo alespoň se pokusit o doručení výzvy k podání vysvětlení. To, že oznámený řidič neměl na území ČR povolen žádný druh pobytu, neznámá, že má fakticky přestupkovou imunitu. Žalobce správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče včetně jeho bydliště a legitimně očekával, že správní orgán řidiče předvolá k podání vysvětlení, případně zahájí řízení o přestupku. Správní orgán si mohl také předvolat žalobce jako provozovatele vozidla, ten byl ochoten poskytnout další informace k osobě řidiče. Postup správního orgánu se jeví účelovým, neboť měl vést řízení o přestupku proti panu L.Y. nebo měl vést řízení proti žalobci pro porušení § 10 odst. d) zákona o silničním provozu. Na skutečnost, že osoba řidiče je správnímu orgánu známa z dalších řízení, měl být žalobce upozorněn ještě před zahájením řízení, neboť v opačném případě byl krácen na svém právu na obhajobu, když se závěry správního orgánu nemohl nijak polemizovat. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 1 As 100/2009. Ve správním spise také chybí podklad pro závěr správního orgánu, že oznámenému řidiči se nedaří na uvedenou adresu doručovat písemnosti. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 15 A 14/2015. Správní orgán mohl využít oznámení o zahájení řízení fikcí nebo institutu opatrovníka. Žalobce zdůraznil subsidiaritu správního deliktu provozovatele vozidla;
 - 2) správní orgán neprokázal, že by se řidič vozidla dopustil přestupku tím, že stál na chodníku. Tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. Žalobce poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 96/2008. Součástí spisu jsou i fotografie z místa spáchání přestupku, z nichž však není zřejmé, že by řidič vozidla skutečně stál na chodníku. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 30 A 80/2015. Pouze na základě fotografie nelze určit, že se skutečně jedná o chodník. Správní orgán měl založit do spisu např. katastrální mapu prokazující, že se o chodník skutečně jedná. V opačném případě se může jednat pouze o dlážděný pruh pozemní komunikace. Pokud by vozidlo bylo zaparkováno na Havlíčkově náměstí, mimo pozemní komunikaci (dle passportu komunikace), nejednalo by se o přestupek proti silničnímu zákonu, ale proti zákonu o přestupcích, jehož

spácháním nenaplnňuje skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla;

- 3) správní delikt žalobce jako provozovatele vozidla je již promlčen. Zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f silničního zákona. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku, avšak po uplynutí jednoleté lhůty tyto vykazovat nemůže, neboť jediným znakem přestupku po jednom roce od jeho spáchání je jeho neprojednatelnost. Žalobce poukázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu Hlavního města Prahy, v souvislosti se změnou zákona o silničním provozu vydanou Ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160/OST-5, na jejímž základě legitimně očekával, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla zanikne uplynutím jednoho roku od spáchání správního deliktu. Pokud existuje veřejně dostupná metodika Ministerstva dopravy, která je stále účinná, je v rozporu s principem právní jistoty, když správní orgány rozhodují v rozporu s pokynem nadřízeného správního orgánu;
- 4) skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla a povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s ústavou a ústavními principy a základními právy, neboť zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Obsahuje tedy pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu se zásadou presumpce nevinny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl:

- k žalobnímu bodu 1): správní orgán I. stupně se nepokoušel doručit sdělenému řidiči panu L. Y. výzvu k podání vysvětlení, neboť bylo prokázáno, že daná osoba se na území ČR nenachází, a ani v době skutku nenacházela, přičemž pokusy o doručení učiněné v jiných řízeních, byly neúspěšné. V podrobnostech žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí str. 2 odst. 5. Dále zdůraznil, že v prvostupňovém spise jsou založena sdělení policie a doručenký z jiných řízení, z nichž plyne, že označená osoba je na uvedené adrese neznámá. Žalovaný proto sdělení totožnosti této osoby jako řidiče vozidla považuje za záměrně účelové. K rozsahu nezbytných kroků ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, odkázal žalovaný na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 237/2015;
- k žalobnímu bodu 2): stání vozidla žalobce na chodníku je prokázáno fotodokumentací, výpovědí strážníka Městské policie, který byl vyslýchán jako svědek a vyjádřením Úřadu Městského obvodu Poruba ze dne 2. 12. 2015, že dle pasportu pozemních komunikací se jedná o komunikaci IV. třídy (chodník);

- k žalobnímu bodu 3): podle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Jelikož v posuzované věci byl správní delikt spáchán dne 19. 1. 2015, odpovědnost žalobce za něj zaniknout nemohla. Žalobcem zmiňovaná metodika Ministerstva dopravy je dle žalovaného v rozporu se zákonem, neboť analogii nelze uplatnit tam, kde zákon určitou otázku přímo upravuje;
- k žalobnímu bodu 4): žalovaný odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 6 As 73/2016.

4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu soudního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“), a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 23. 2. 2015 bylo Magistrátu města Ostravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) doručeno oznámení Městské policie Ostrava, k zahájení řízení ve věci přestupku, neboť bylo zjištěno, že řidič vozidla specifikovaného tovární značkou a registrační značkou je podezřelý ze spáchání přestupku tím, že dne 19. 1. 2015 v době od 21:25 hod. do 21:35 hod. na Havlíčkově náměstí 794 v Ostravě parkoval pravou částí vozidla na chodníku v místě, kde to není dopravním značením povoleno. Jako provozovatel vozidla byl označen žalobce. Přílohou oznámení je úřední záznam strážníka městské policie, kopie oznámení přestupku pro nepřítomného řidiče vozidla a fotografie z místa přestupku. Výzvou ze dne 22. 4. 2015 byl žalobce vyzván k zaplacení částky 500 Kč podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Podáním doručeným správnímu orgánu dne 28. 4. 2015 sdělil zmocněnec žalobce společnost FLEET Control, s. r. o., že řidičem vozidla byl pan L.Y., jehož datum narození a bydliště byly rovněž sděleny. Dle šetření správního orgánu I. stupně osoba tohoto jména a data narození, čínské státní příslušnosti, vycestovala z ČR, a to z Prahy-Ruzyně dne 18. 10. 2011 z důvodu vyhoštění. Policie ČR, odbor cizinecké policie sdělením ze dne 24. 4. 2015 informovala správní orgán I. stupně, že označená osoba není v současné době evidována jako cizinec k žádnému druhu pobytu na území ČR, ani mu nebylo uděleno jednotné schengenské vízum. Poslední legální pobyt této osoby v ČR byl ukončen dne 30. 6. 2005. Součástí správního spisu jsou také doručky, jimiž bylo doručováno osobě L. Y. na adresu uvedenou žalobcem v jiných správních věcech, a to č. j. SMO/151324/15/DSČ/Mich, č. j. SMO/150862/15/DSČ/Mich a č. j. SMO/464052/14/DSČ/Mich, kdy zásilky se vrátily nedoručené, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý. Rozhodnutím ze dne 25. 6. 2015 č. j. SMO/240819/15/DSČ/Mich došlo k odložení věci přestupku, jehož se měl dopustit blíže neurčený řidič motorového vozidla, neboť se do 60 dnů ode dne, kdy se správní orgán o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Dne 26. 6. 2015 pod č. j. SMO/231369/15/DSČ/Mich byl vydán příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným správním deliktem podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, proti němuž byl podán odpor. Součástí správního spisu je také sdělení

Úřadu městského obvodu Poruba ze dne 2. 12. 2015 označené „Určení komunikace“, z něhož plyne, že dle pasportu místních komunikací se vozidlo částečně nacházelo na komunikaci IV. třídy (chodníku) č. 24c v Ostravě-Porubě. Písemností ze dne 1. 12. 2015 byl žalobce, jakož i jeho zmocněnec předvolán k ústnímu jednání ve věci správního deliktu. Současně byli informováni o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí. U ústního jednání, které proběhlo dne 22. 12. 2015, byla provedena svědecká výpověď svědka D. K., strážníka městské policie, která je součástí správního spisu (protokol č. j. SMO/456640/15/DSČ/Mich). Žalobce, ani jeho zmocněnec se ústního jednání nezúčastnili. Rozhodnutím ze dne 23. 12. 2015 č. j. SMO/458248/15/DSČ/Mich bylo rozhodnuto, že žalobce se dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

7. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
8. Podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
9. Podle ust. § 125 odst. 4 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
10. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
 - a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo

b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

11. Krajský soud se zabýval primárně důvodností žalobního bodu 1, tj. neučinění nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku správním orgánem I. stupně.
12. Soudy rozhodující ve správním soudnictví opakovaně zdůrazňují, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu, je nutno chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Primárně tedy za delikt (v širším smyslu) odpovídá řidič vozidla, až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit, vést proti němu přestupkové řízení a spáchání přestupku mu prokázat, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla. Ten se uvedené odpovědnosti může zbavit na základě zákonem předvídaných liberačních důvodů vymezených v § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu (srov. rozsudky NSS – ze dne 26.11.2014, č.j. 1 As 131/2014-45 a ze dne 22.10.2015, č.j. 8 As 110/2015-46).
13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v posuzované věci měl správní orgán I. stupně k dispozici informaci žalobce, že řidičem byla osoba L. Y., identifikovaná datem narození a adresou pobytu v Praze. Správní orgán I. stupně šetřením u Policie ČR, odboru cizinecké policie zjistil, že uvedený cizinec má na území ČR ukončen dlouhodobý pracovní pobyt od 30. 6. 2005 a není evidován jako cizinec k žádnému pobytu na území republiky, rovněž mu nebylo uděleno jednotné schengenské vízum. Uvedená osoba se měla na území ČR nacházet, ale ke dni 18. 10. 2011 vycestovala z území ČR. Dále správní orgán I. stupně z úřední činnosti zjistil, že uvedená osoba je opakovaně v různých správních řízeních sdělována jako řidič vozidla, a to společností Fleet Control s. r. o., která zastupuje provozovatele vozidel v obdobných řízeních a zastupuje také žalobce v posuzované věci. Uvedené osobě se nedaří doručovat na označenou adresu, neboť je na ní neznámá, což odpovídá zjištění o jejím ukončeném pobytu na území ČR. Proto v posuzované věci správní orgán I. stupně osobě řidiče na oznámenou adresu žádnou výzvu nezaslal.
14. Otázkou, kam až vedou ony „nezbytné kroky“ ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 17.2.2016, č. j. 1 As 237/2015-32, v němž řešil skutkově obdobný případ, přičemž na uvedenou otázku odpověděl po podrobné interpretaci právní úpravy a shrnutí dosavadní judikatury (viz odst. 15 až 17), že „moc daleko ne“. V rozsudku ze dne 22.10.2015, č. j. 8 As 110/2015-46, na nějž rozsudek č. j. 1 As 237/2015-32 odkazuje, NSS uvedl: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit [...] Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří

doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.

15. Krajský soud v posuzované věci musel vyhodnotit, zda závěry, které správní orgán I. stupně vůči osobě L. Y. učinil, jsou bez dalšího důvodem pro odložení věci. Na základě obsahu správního spisu krajský soud dospěl k závěru, že povinnost správního orgánu I. stupně provádět další šetření ohledně označené osoby nebyla dána, neboť krok žalobce jako provozovatele spočívající v označení této osoby jako údajného řidiče vykazuje znaky procesní obstrukce bez reálného obsahu. Tento závěr je podpořen sdělením cizinecké policie k osobě pana L. Y., jež v podstatě vylučuje, že by tato osoba mohla být údajným řidičem, a také zkušenosti správního orgánu I. stupně z jeho dosavadní správní činnosti, kdy tuto osobu označenou za řidiče také v jiných správních řízeních, bezvýsledně obesílal. Obstrukční povahu označení řidiče vyhodnotil shodně správní orgán I. stupně, jakož i žalovaný a krajský soud jejich úvahu plně aprobují. Žalobní tvrzení, že ve správním spise chybí podklad pro závěr, že se oznámenému řidiči nedaří na uvedenou adresu doručovat písemnosti, je v rozporu s obsahem správního spisu, jehož součástí jsou kopie doručenek z jiných správních řízení, jak již bylo shora uvedeno. Žalobce nebyl zkrácen ve svém právu na obhajobu, když s těmito závěry správního orgánu nemohl polemizovat již v průběhu řízení, neboť mu nic nebránilo, aby se zúčastnil ústního jednání nařízeného na den 22. 12. 2015 anebo jiného dne se seznámil s podklady rozhodnutí. První žalobní bod proto krajský soud neshledal důvodným.
16. Shodný je závěr krajského soudu ve vztahu k druhému žalobnímu tvrzení, v němž žalobce namítl, že pouhý úřední záznam o přestupku a fotografie z místa spáchání přestupku nejsou dostatečným podkladem pro to, že komunikací na níž řidič vozidla stál, je skutečně chodník. Také tato žalobní tvrzení jsou v rozporu s obsahem správního spisu, neboť skutečnost, že specifikovaný osobní automobil stál zčásti na chodníku, je prokázána nejen zmiňovaným úředním záznamem a fotodokumentací, ale také svědeckou výpovědí strážníka městské policie, který přestupek zaznamenal a sdělením Úřadu městského obvodu Poruba ze dne 2. 12. 2015, že předmětná komunikace je komunikací IV. třídy (chodníku) č. 24c v Ostravě-Porubě. K námitce týkající se katastrální mapy soud podotýká, že chodník se v katastrální mapě nemůže vyskytovat, neboť není žádným z druhů pozemků evidovaných v katastru [srov. § 3 odst. 2 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon)]. Pro úplnost krajský soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2013 č. j. 1 As 76/2013 – 27, v němž se NSS podrobně zabýval pojmem chodník, a z nějž mimo jiné vyplývá, že chodník nemusí být v jiné výškové úrovni než komunikace pro provoz vozidel. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu v nyní přezkoumávaném případě, je na fotodokumentaci zachyceno vozidlo stojící z větší části na velkoformátové dlažbě ukončené obrubníkem, na kterou z druhé strany navazuje zřejmě asfaltová komunikace (silnice). Hranice mezi oběma různými povrchy probíhá podélně pod vozidlem asi v jeho jedné čtvrtině, přičemž větší částí (tři čtvrtiny) se vozidlo nachází právě na velkoformátové dlažbě. Soud má společně se správními orgány za to, že se jedná o jasně vymezené části komunikace, přičemž si lze stěží představit, že by pro provoz vozidel

(řádově mnohem těžších než chodci) byly určeny velkoformátové dlaždice. Žalobní bod dvě je proto nedůvodný.

17. Třetí žalobní bod považuje krajský soud za zcela nepřipadný, neboť podle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění platném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Žalobní tvrzení, že správní delikt je neprojednatelný po uplynutí jednoleté lhůty, je v rozporu s citovaným obsahem uvedené právní normy. Žalobcův odkaz na metodiku Ministerstva dopravy je zcela irelevantní, neboť rozhodující je znění zákonné normy. Metodika nadřízeného správního orgánu rovněž není svým charakterem obecně závaznou právní normou, a proto nemůže vyvolávat v žalobci jako účastníku řízení legitimní očekávání. Také tento žalobní bod je proto zcela nedůvodný.
18. Ke čtvrtému žalobnímu bodu odkazuje krajský soud na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/16 ze dne 16. 5. 2018, který zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017). Ústavní soud přitom mimo jiné konstatoval, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v rozhodném znění nestanoví právní povinnost nesplnitelnou, dále že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla není v rozporu se zásadou presumpce neviny podle článku 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a článku 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“), ani s právem jednotlivce odepřít výpověď (článek 37 odst. 1 Listiny, článek 6 odst. 1 Úmluvy). Jelikož soulad zákona s ústavním pořádkem je oprávněn posuzovat s konečnou platností právě Ústavní soud, považuje krajský soud Ústavní nález sp. zn. Pl. ÚS 15/16 za dostačující k závěru o nedůvodnosti tohoto žalobního bodu.
19. Soud z důvodů shora rozvedených zamítl žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který má v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že podle obsahu spisu žalovanému žádné náklady řízení nad běžnou úřední činností nevznikly, soud rozhodl tak, že žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 10. října 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje